

וו. דרגונסקי

שנה

תחת המיטה

צייר ז. סמחוב

צייר ז. סמחוב

ופתאום קראה אלנקה "ואיפה דניסקה?
 צריך לקרוא לדניסקה."
 מישה רץ לטלפון והתקשר אלי. אמר "מה
 אתה עושה, דניסקה? אנו משחקים כאן.
 רוצ אלינו!"

בחדר קטן התאספו כולם, מישקה השמן,
 אלנקה הזריזה, קוסטיה החולני, אנדריושה
 הגברתן, כל החבורה שלנו. שיחקו
 במשחקים שונים.

פתחתי דלת לתוך פרזדור חם ומלא אור.
היו שם כבר כל החברים שלי. "איזה פנים
מוכרות כאן!" אמרתי.

ואני רצתי מהר דרך הגן.

הספירה יצאה לקוסטיה. הוא הסתובב לקיר
וספר "אחד, שתיים, שלוש, ארבע, חמש!
הולך לחפש!"
התפזרנו לכל הכיוונים.

"בואו להתפקד" קרא קוסטיה. ואלנקה
התחילה לספור מהר-מהר. לא הרגשתי
כשגמרה "איני-דיני-בום!"

אלנקה הסתתרה אחרי הארון.

מישקה זחל לתוך מעיל הפרווה ארוך התלוי
על המתלה.

היה זה חדר של מישהו ועל יד הקיר עמדה
מיטה גבוהה ורחבה. ואני מיד זחלתי
תחתיה.

ואני לא ידעתי איפה להסתתר. ואז ראיתי
דלת פתוחה ונכנסתי.

חשבתי שהסתרתני היטב, ואיזה צחוק
יהיה כשקוסטיה ימצא אותי כאן. הרמתי
קצת את קצה השמיכה כדי לראות את
קוסטיה.

תחת המיטה היה חשוק. אבל ראיתי נעליים
ישנות ועמדה שם מזוודה ועליה שוקת.
נשכבתי בשוקת בנוחות.

היא סגרה את הדלת וסיבבה מפתח. נעלה
אותה! יחד אתי בתוך השוקת!

אלא שלחדר לא נכנס קוסטיה אלא נכנסה
אפרוסיניה פטרובנה, זקנה נחמדה, קצת
דומה לבאבא-יאגה.

אחר כך ניגשה לדלת ו"צ'יק!" כבתה את האור.

בחדר היה שקט אבל מאיים. התחלתי לעקוב אחרי הזקנה. מה יהיה הלאה? והיא התיישבה על המיטה וחלצה נעליים, זו אחרי זו, ונשארה בגרביים.

ואם לא אבוא הביתה ללילה? ההורים
בוודאי יקראו למשטרה!

הבנתי שאני בצרה. במלכודת! נפלתי
לסיפור איום! כמה זמן אשכב כאן עכשיו?
מזל אם רק שעה או שעתיים! ואם עד
הבוקר?

ואם אפרוסיניה פטרובנה, הזקנה הזו, תישן
עד הבוקר, תצא לטייל ושוב תנעל אותי? אז
מה?

והשוטרים יבואו עם כלב מאומן לחפש
אותי.

וכשהיא תחזור אזחל שוב תחת המיטה. כי
אכלתי את המצרכים שלה והיא תתבע אותי
למשפט. וכדי להמנע מבושה אחיה תחת
המיטה נצח שלם! זה הרי סיוט!

אוכל לאכול מהמזנון שלה..

לא התאפקתי ומרוב כעס דפקתי באגרוף
בשוקת. נשמעה דפיקה חזקה
"טראך-רך-רך..". ולבי עמד בי מפחד.

נכון, יש גם יתרון. כי אבלה את זמן בית
הספר תחת המיטה. אבל מה יהיה עם
התעודה? עם תעודת בגרות? אני אתבגר
ואזדקן תחת המיטה. ויצמח לי זקן ארוך
לעשרה מטר! ושפם!!!

רציתי לענות לה "מה איתך, אפרוסיניה
פטרובנה, איזה שוטר. תשני בשקט. זה רק
אני, דניסקה". אבל במקום זה התעטשתי!
ואיך! "אטשי-הי!"

והזקנה שמעלי התעוררה מהרעש. היא
כנראה כבר ישנה ופתאום "טראך-רך"
מתחת המיטה. היא שאלה בחושך בקול
חלוש "שוטר?"

ואני, משום מה שוב התעטשתי בקול רם
"עטשיי-יי." ואפרוסיניה פטרובנה כששמעה
את העיטוש קראה "שודדים!" ואחר כך בכל
כוחה "רוצחים!"

ואז היא קראה, כבר לא בשאלה אבל במרץ
"שוטר!"

החלטתי שהגיע זמן לסיים את העניין
ולזחול החוצה. ותחתיי הכל שוב רעש,
ובמיוחד השוקת. הרי בחושך לא יכולתי
לראות. "בום!-בום!-בום!"

זה שקר! מי רוצח אותה? ולמה? ובמה?
האם מותר בלילה לשקר? אבל היא כנראה
התבלבלה וקראה את המילים האיומות
"שודדים! רוצחים!"

סיבבתי את המפתח, אבל התברר כי זה
מפתח של הארון. אבל אני נתקלתי במפתן
של הארון ונפלתי פנימה, התנדנדתי לכל
הכיוונים וכל מני חפצים התחילו לפול על
הראשי..

ואני קפצתי והתחלתי לחפש על הקיר איפה
נמצא מפסיק. ובמקום המפסיק מצאתי
מפתח, ושמחתי, כי זו הדלת.

האור נדלק. דלת נפתחה. וכל החבורה
שלנו נכנסה לחדר. הם התחילו לחפש
אותי.

ואז מישהו דפק בדלת, זו הממשית. "הי,
דניסקה, צא עכשיו! אפרוסיניה פטרובנה,
תחזירי את דניסקה. אבא שלו בא לקחת
אותו!"

אבא שאל "מה קרה לך?" קוסטיה ומישקה
גם הם "איפה היית? מה קרה לך? ספר."

ואני יצאתי מהארון. היו עלי שני כובעים
ושלוש שמלות.

אבל אני שתקתי. הייתה לי הרגשה שבאמת ביליתי
תחת המיטה עשרים שנה.